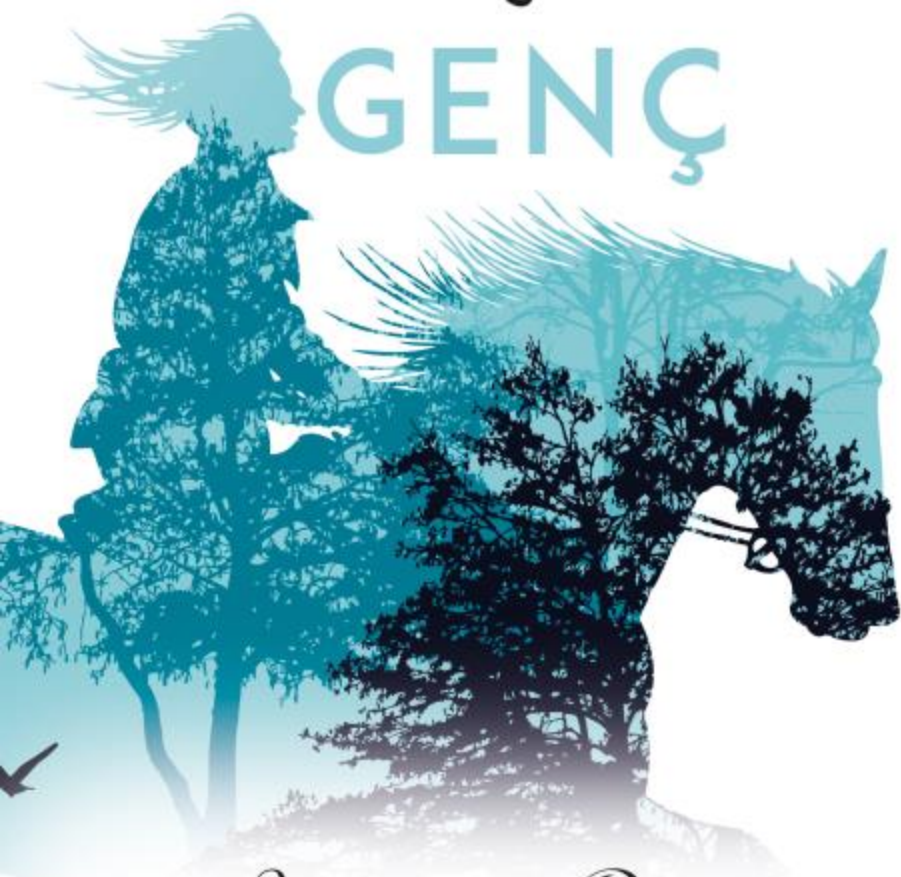

ALLAH'A KOŞAN GENÇ

Ahmet Bulut

ALLAH' A
KOŞAN
GENÇ

Ahmet Bulut

Farkında mısın?

Sen Allah'ın yer yüzündeki halifesisin. Her şey senin emrine verildi. Kainatta olan her şey sana hizmet etmek için var edildi. Sen onların emirisin. Varlık sebebini hatırla. Sen, var edenini tanımak ve ona kulluk etmek için yaratıldın.

Sen insanlığın son rehberi, peygamberler ailesinin son halkası ve serveri, yaratılmışların en güzeli, ahlakı muhteşem olan Hz. Muhammed'in özlemi ve duasısın. O, senin için gönderildi. Senin ahlakın için numune oldu. Seni yetiştirmek için bir ömür mücadele etti. Senin geleceğin O'nun ümidi oldu. Senin yetişmene vesile olan ilk tohumlar O'nun eliyle toprağa bırakıldı. Senin güzelliğin O'nun eseridir. Sen kendini tanıdıkça O'nun eserini üzerinde bulacaksın.

Sen, peygamber talebesi ilk neslin günümüzdeki temsilcisisin. Sende onların izi var. Sen onlardan birinin rengini taşıyorsun. İmanda ve sadakatte Hz. Ebu Bekir'i; adalet ve cesarette Hz. Ömer'i; hayâ ve edepte Hz. Osman'ı; ilim, irfan ve şecaatte Hz. Ali'yi; cennet gençlerine namzet olmada Hz. Hasan ve Hüseyin'i temsil ediyorsun. Onların rengi ve boyası var üzerinde. Sen Hz. Hatice, Hz. Âişe, Hz. Fâtıma, Hz. Zeynep, Hz. Nesibe vb. öncülerin binbir güzelliğinin yansımasıdır. Sen de onların nadide eserleri var farkında mısın?

Sen tarihte iz bırakmış Selahaddin-i Eyyübî'nin, Alparslan'ın, Fatih'in, Abdülhamid Han'ın ve Nene Hatunların torunusun. Asil bir geçmişin var. Tarih yapmışsın, tarih yazmışsın ve tarihte adını altın harflerle yazdırmışsın, farkında mısın? Tarih yazan seni, bir asırdır tarih sahnesinde yok saydılar, sana tarihini unutturmak için çok çalıştılar, seni kendi tarihine yabancılaştırdılar, seni kendi tarihine küfrettirdiler ve seni senden kopardılar farkında mısın? Şanlı tarihini inkâr eden kaç millet vardır, geçmişiyile bağı koparılan, dinini, dilini, örfünü-âdetini, irfanını inkâr eden? Hiç düşündün mü?

Sen tarih sahnesindeyken yeryüzünde adalet vardı, barış vardı, kardeşlik vardı, huzur vardı ve herkes emin bir şekilde yaşıyordu. Sadece insanlar değildi bu huzur iklimini yaşayan, göçebe kuşlar bile yaşamından memnundu. Onların bile ihtiyacı düşünülüyordu. Camiyi yapan mimar, caminin duvarına kuşlara yuva yapmayı da ihmal etmiyordu. Sen tarih sahnesinden çekildin çekileli yeryüzü kana bulandı. Adalet yeryüzünden hicret etti. Huzur izine ayrıldı. Kardeşlik katledildi.

Sen kendine gelme diye sana binbir tuzak kuruldu. Seni sen yapan değerlerin sana düşman belletildi. Ayağa kalkmanı sağlayacak imanın sökülmeğe çalışıldı. Hayat kitabın Kur'an yasaklandı, ezanın ulvî çağrısı susturuldu, âlimlerin katledildi, bin yıllık birikimine dilin değiştirilerek yabancı edildin, birliğini sağlayan hilafetin kaldırıldı ve seni sen yapan ne varsa yok edildi. Bir daha asla, senin hayat bulmaman için her şey düşünüldü. Fakat bir şey unutuldu, seni sen yapan değerleri sana gönderenin ve bu değerleri koruyacak olanın Allah olduğunu unuttular ya da görmezden geldiler. Onların bir planı varsa Allah'ın da bir planı olduğunu bilemediler. Allah ihmal etmez mühlet verir.

Şimdi yeniden dirilme vakti. Şimdi fabrika ayarlarına dönme zamanı. Şimdi üzerimizdeki külleri silkeleme zamanı. Şimdi bizi biz yapan değerlere sahip çıkma zamanı. Şimdi çalışma zamanı.

Şimdi gayret ve fedakârlık zamanı. Şimdi geleceğe ait ümitleri şahlandırma zamanı. Şimdi büyük rüyalar görme zamanı. Şimdi bütün insanlığın ümidini gerçekleştirme zamanı. Şimdi yeryüzünde Allah'ın nizamını yaşama ve yaşatma zamanı. Bunu sen yapacaksın. Bunu yapacak anlayış sende mevcut. Bunu yapacak tecrübe senin kutlu tarihinde mevcut. Bunu yapacak potansiyele sahipsin. Dün yaptın, başardın. Bugün de yapacak fırsatı Allah senin önüne serdi. Şimdi dirilme vakti, şimdi ayağa kalkma zamanı.

Senin dirilmen, senin ayağa kalkman birilerinin korkulu rüyası. Sen dirilmeyesin diye sana binbir tuzak kurdular. Seni nefsinle meşgul ettiler. Şeytana köle kıldılar. Seni cinsellikle avladılar, zınayı yaşam tarzı gösterdiler. Nice yalanlar uydurdular, adına çağdaşlık dediler, özgürlük dediler, modern yaşam tarzı dediler. Senin iffetini, hayâni, namusunu, izzetini ve neslini aldılar. Allah ile bağını kopardılar. Güç kaynağını kestiler. Seni şeytanın esiri ve oyuncuğı yaptılar. Senin asıl mutluluk kaynağına dinamik koydular. Haramda mutluluk arayana mutluluğun haram olduğunu unutturdular.

Sana gelecek kaygısı verdiler. İyi bir okul iyi bir gelecek dediler. İyi bir iş, çok kazanç dediler. Bunları elde edersen mutlu olacağına inandırdılar. Rezzak olanın, rızkı verenin Allah olduğuna inancını sarstılar. Garanti olan rızkını arama derdine düşürdüler de garantilenmemiş olan ahiret hayatını, ebedî geleceğinden gafil kıldılar. Asıl hayatın ahiret hayatı olduğunu, dünyanın ahireti kazanma yeri olduğunu düşünmemize engel oldular.

Seni senden uzaklaştıracak tuzaklar sadece bunlar değildi elbet. Sana güncel tuzaklar ürettiler. Spor, eğlence, kardeşlik diyerek futbol turnuvalarıyla senin enerjini sahalarda heba ettiler. Seni kendilerine tutsak ettiler. En büyük sermayen olan zamanını çaldılar, paranı fark etmeden cebinden çektiler; senden aldıkların bir avuç mutlu azınlığa pay ettiler. Seni kardeşinle düşman ettiler. Sen A takımından, ben B takımından diyerek aranızda kin, nefret ve

düşmanlık ektiler. Yeşil sahalarda milyonları uyuşturdular. Allah aşkına bana futbolun bir tane faydasını söyler misin?

Ah şu internet ve teknolojiye ne demeli? Elbette internet ve teknoloji, varlığı itibariyle kötü değil. Bilakis, hayatı kolaylaştıran muhteşem bir nimet. Çağın en büyük nimetlerinden. Fakat bunu araç olarak kullanarak sana kurdukları tuzağın farkında mısın? Ülkemiz genelinde, bu nimetin faydası ve zararı karşılaştırıldığında hangisi öndedir? Son zamanlarda internet bağımlılığı klinik vaka hâline geldi. Hastanelerde bununla ilgili bölümler her geçen gün artıyor. İnternet, bir nesli bitirmek için iyi bir tuzak. Bununla ilgili yüzlerce olay paylaşabilirim fakat kitabın hacmini zorlamamak için ayrıntıya girmiyorum. Bu konuda ne demek istediğimi çok iyi anladığımı düşünüyorum. Nice yuvalar yıkılıyor, şehvetin esiri bir nesil ve zinakâr bir toplum oluşturuluyor. Sahte kimlikler, yitirilmiş kişilikler ve kendine yabancı insanlık. Bu tuzağa dikkat etmeni rica ederim.

Hele moda tuzağına ne söylesek azdır. Senin nasıl giyineceğine bir avuç şer odağı karar veriyor. Bir ay giydiğini diğer ay senin üzerinden çıkartıyor. Senin değerlerini kendisi belirlerken, bunların seni Allah'a düşman hâle getirdiğini fark etmiyorsun bile. Senin cebini, senin elinle boşaltıyor. Bunu yaparken de seni mutluymuşsun gibi bir hisse sevk ettiriyor. Senin egonu öyle şişiriyor ki giydiklerinle seni sana âşık ediyor. Seni nefesine ve bedenine tapar hâle getiriyor. Bu konuda bir düşünmeni ve nefis muhasebesi yapmanı istirham ederim. Lütfen ön yargılı düşünme, yüreğinin sesini dinle ve Rabbinle ilişkini göz önünde bulundur.

Ah şu filmler ve diziler, nelerimizi götürdü bir bilsen. Ne örfümüz kaldı ne âdetimiz, ne dinimiz, ne de ölçümüz. Bizi uyuşturdular ve bizim olan her şeyi bir bir alıp götürdüler. Bir tarihi eser kaçakçısına ceza veriliyor da bizim değerlerimizi kaçırana bir ceza yok. Değerlerimizin hırsız olduklarını bile bilmiyoruz.

Asrımızın en büyük hırsızları, bizim değerlerimizi dizi ve filmle-riyle çalanlardır.

Son olarak yapısı itibariyle uyuşturucu olan bali, esrar, eroin ve sentetik zehirler, geleceğimizi, gençliğimizi tehdit eden büyük düşmanlarımızdandır. Buna iten sebepler, bunu teşvik eden ortamlar, bunu pazarlayan şer odaklarına aman dikkat et. Bu illet hem dünyanı hem de ahiretini bitirir. Senin bunlara karşı uyanık olman ve çevrendekilerin buna düşmemeleri için çalışman önemli bir vazifendir. İyiler kötüler kadar cesur olsa, çalışsa ve gayret etse asla bunlar olmayacaktır. Başımıza gelenler kendi ellerimizle işlediklerimiz yüzündendir.

Bütün bunlara karşı hedefini belirle. Hedefine giden yolda hayat planını yap. Referansını tespit et. Aynı hedefe yürüyeceğin dostlarını seç. Çalışmaya başla. Seni yolundan ayıracak ve engelleyecek olanları hayatından çıkar. İnsan, arkadaşının düşüncesinden ve yaşantısından etkilenir. Farkında olmadan, onun iyiliklerini veya kötülüklerini kopyalar. Buna karşı dikkatli ol.

Hayat planını yapmanda, kulluğunun farkına varmanda, dünya ve ahirette mutlu olmanda sana farkındalık kazandıracak bu çalışmayı dikkatle okumanı, okuduklarını hayatında tespit etmeni ve test etmeni tavsiye ederim. Yazdıklarım ütöpik değildir. Hayatın içinde yaşamaya çalıştığım ve uygulanabilir şeylerdir. Yazılanları yaşadıkça farkı anlayacaksın. Kendindeki müspet değişimi fark ettikçe imanının tazelendiğini, yüreğinin kıpır kıpır ettiğini ve aklının kalbine teslim olduğunu göreceksin. Rabbin senden razı olacak, şeytan senden nefret edecektir. Kitabı bitirmek için okuma. Yavaş yavaş, sindire sindire oku. Okurken kitaba kendini muhatap et. Her sözü nefesine oku. Okuduklarını uygulamaya çalış. Faydasız bulduklarını kaldır at. Nefsimeindir. Seni Allah'a yaklaştıranlara sımsıkı sarıl. Şimdi seni günümüzden muhteşem bir örnekle baş başa bırakıyorum.

Referansım Allah'tır

"Namazla Diriliş" konferansında, D. Ali Taşcı hocamdan yaşadığı bir hatırayı dinledim. Dinlerken gözyaşlarıma hâkim olamadım. Baktım ki benimle birlikte birçok dinleyenin de gözlerinden yaşlar süzülürmüş. Muhteşem bir yaşam öyküsüydü. Asr-ı Saadet özlemi çekenlere, "İşte bugün de bunu yaşamak mümkündür," diye verilecek güzel bir örnekti. Kitabımıza bu örnekle başlamak istedim. Gönüller yumuşasın, güzel misale yönelsin ve Allah'a koşan gençler modellensin istedim.

Günümüzde en önemli problemimiz güzel ahlak örneklerinin az olmasıdır. Nebevi ahlakı yaşayanlara az rastlanmasıdır. Güzellikler modellenir, güzellikler sirayet edicidir. İstiyorum ki güzellikler yaygınlaşsın, güzeller rol model olsun, güzeller aranır olsun; güzel ahlak örnekleri konuşulsun, özlem güzel ahlaka olsun. Bu satırları okuyan kardeşim de kitabı bitirdiğinde kendinde muhteşem bir değişim yaşasın. Kendini imar etsin. Özülle barışsın, fabrika ayarlarına dönsün, "Nefsini bilen Rabbini bilir," sırrına ersin. Rabbini bilenlerden olsun. Rabbini bilen, Rabbince bilinenlerden olmak olsun hedefi.

Sahte kahramanları tanısin, yolunu onlardan ayırsın. Şimdi seni zamanın sahabesi gibi ömür süren Bilal'in öyküsüyle başa bırakıyorum.

Birkaç yıl önce, bir vilayetimizde, bir bakanlığın il müdürüydüm. Bağlı bulunduğumuz genel müdürlük, başka üç ilin de il müdürüyle birlikte beni, diğer bir ilimizde personel alımı için görevlendirdi. Dört arkadaş birleşerek sözünü ettiğim ile gittik. Bizim için önceden ayrılan misafirhaneye yerleştik. Şehre gelişimizi kimsenin duymasını istemiyorduk. Zaten ben ve arkadaşlarım bu ile ilk defa geliyorduk. Ne kimseyi tanıyorduk ne de kimse bizi tanıyordu.

Arkadaşlar olarak hepimizin kanaati aynıydı, siyasi ve diğer baskılardan hiçbirine boyun eğmeden, hak edeni personel olarak almak. Biliyorduk ki yoğun bir katılım olacak ve herkes —maalesef— bir referansla bizi rahatsız edecekti. Bunun için çok dikkatli olmalıydık.

İle ikinci vakti vardık. Kimseye görünmeden şehrin biraz dışındaki kenar bir mahallede, tarihî bir camiye gittik. İkinci namazı kılındığı için caminin avlusu boştu. Osmanlı döneminden kalma, mimarisi insanda manevi duygular uyandıran şirin bir caminin avlusundaydık. Dört arkadaş şadırvana oturarak abdest almaya başladık. Mayıs ayının serin, sıcak havası da ayrı bir güzellik katıyordu çevreye. Ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı sıyırmaya başlamıştım ki ayaklarımın önüne bir çift takunya kondu. Takunyaların geldiği tarafa doğru şaşkınlıkla başımı çevirdim. Yüzüme tebessümle bakan, orta boylu, esmerimsi ve yakışıklı diyebileceğimiz yirmi beş yaşlarında bir gençle göz göze geldim. Utangaçlığın vermiş olduğu çekingenlikle, "Ben buraları bilirim, siz yabancıya benziyorsunuz, namaz kılana hizmet etmek, Allah'ın rızasını kazandırır. Allah kabul etsin!" dedi.

Gencin tebessümü, davranışı, kibarlığı, her şeyden önce içten davranışı hepimizi çok etkiledi. "Sen kimsin? Adın nedir?" diye sordum.

"Adım Bilal, bu mahallede oturuyorum."

Bir an abdest almayı bırakarak gençle ilgilenmeye başladım.

“Ne iş yapıyorsun Bilal?”

Biraz durakladı ama yüzündeki gülümsemeyi hiç eksik etmeden sorumu cevapladı:

“Şimdi işim yok ama inşallah yakında işe gireceğim.” O kadar inanarak söylüyordu ki bunu, “Nasıl olacak o, Bilal?” dedim.

Müthiş mütevekkil ve huzurlu bir yüzle, “Üç gün sonra,” dedi, “..... Müdürlüğü’nde sınavla personel alınacak. Rabbim, oraya girmeyi nasip edecek inşallah!” demez mi?!

Ben bir an neye uğradığımı şaşırılmıştım. Arkadaşlarım da artık, Bilal ile aramızda geçen konuşmaya dikkat kesilmişlerdi.

“Peki, Bilal,” dedim, “bu zamanda işe girmek zor, hem de çok zor! Senin torpilin var mı? Referansın kim? İşe nasıl gireceksin?”

Bilal, o mütevekkil ve mütebessim hâlini kuşanarak -ki bu hâlini hiç unutamıyorum- hepimizin üzerinde bomba tesiri bırakacak sözü söyleyiverdi, “Bir yetimin referansı kim olur? Benim referansım Allah Celle Celaluhu’dur. Ne güzel vekildir O. Dün gece O’na teheccüt namazından sonra dilekçemi sundum. Hiç yetimin duasını geri çevirir mi O?”

Ya Rabbi! Ne işe tutulmuştuk? Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum! Gözlerimin buğulandığını ona göstermemeliydim. Musluktan avucuma su alıp yüzüme serptim.

“Bilal, baban yok mu?”

“Yok, ben üç yaşındayken ölmüş. Anneciğim büyüttü beni.”

Temiz bir saflık üzerindeydi. Bütün söylediklerini gönülden söylüyordu. Bu o kadar meydandaydı ki kalbi yüzüne vurmuştu âdeta.

“Askerliğini yaptın mı Bilal?”

“Yaptım ya, hem de çavuş olarak.”

Artık Bilal'i daha yakından tanımalıydım çünkü o tanınmayı çoktan hak etmişti.

"Evli misin Bilal?"

Bir anda gözleri yere düştü. Yine o mütevekkil hâli üzerindeydi. Utanarak sözünü sürdürdü, "He ya, evli değil de sözlüyüm. İnşallah, işe girer girmez düğünümü yapacağım."

Yine o kadar kesin konuşuyordu ki!

"Ama Bilal, üç gün sonraki sınav için o kadar kesin konuşuyorsun ki sanki sınavı kazanmış gibisin!"

Sustu. Başını kaldırdı ve gözlerini ufka dikti hemen cevap vermedi, bir süre daldı. Yüzünün rengi bir beyazlaşıyor, bir sararıyordu. Biraz sonra gözleri ufka dikili olarak ve sesine bir gizemlilik katarak şunları söyledi:

"Ben Rabbimi çok seviyorum, inanıyorum ki o da beni seviyor. Seven seveni korumaz, ona yardım etmez mi? Sevenin seveni yüz üstü bıraktığı hiç görülmüş müdür?"

Ona söyleyecek laf bulamıyordum. Bilal öylesine bir kalp taşıyordu ki Allah bizi, kocaman kocaman müdürleri, Bilal kuluna hizmet ettirmek için ayağına göndermişti.

Kim müdürdü, kim işçi olacaktı? Bilal, dilekçesini en büyük makama sununca melekler harekete geçtiler; daireler, müdürler harekete geçtiler ve hep birlikte Bilal kulun ayağına koşmaya başladılar çünkü emir büyük makamdandı. Allah'a malik olan insanın mahrumiyeti söz konusu olabilir miydi? Sormaya devam ettim, içim titreyerek:

"Bilal, sözlünü nasıl buldun? Bu zamanda hem yetim hem işsize kim kız verir ki?"

Başını salladı ve, "Doğru," diyerek ekledi, "Zor nişanlandım ya, Allah razı olsun, kayınpederim olacak olan insan, 'sözde Müslüman' değil, hakiki mümin. 'Bu zamanda namazında niyazında

damat nerde bulunur, hem rızkı veren Allah'tır,' dedi ve kızını bana verdi. Rabbim rızkıımızı verir inşallah."

"Bilal, senin bu tarz yetişmene neden olan, seni bu mütevekkil hâle getiren bir sır olsa gerek."

"Eğer ona sır denilirse, var. Sevgili anneciğim bana hiç haram lokma yedirmediğini söyler."

Bilal lise mezunuydu, üç yüz kişinin katıldığı yazılı sınavı başarıyla geçerek ilk yetmiş kişinin arasına girdi. Şimdi mülakata girecekti. Bizler de önümüze sunulan, Bakanlık dâhil, bütün referansları bir kenara koyarak Bilal'in referansını en öne aldık!

Mülakat gününe kadar bizi göremedi, kim olduğumuzu da zaten bilmiyordu. Mülakat günü geldi çattı. Tüm arkadaşlar merak ediyorduk, bizi karşısında görünce acaba nasıl tepki verecekti?

Adı okundu, içeri girdi. Heyecandan olacak, bizi birden fark edemedi, zaten kıyafetlerimiz de değişmişti. Biz susmuştuk, o da başını yavaş yavaş kaldırarak bize baktı.

Birden şaşırır gibi oldu, yüzü kızardı ve gözleri yere düştü, sessizliği bozdum, "Bilal, bizi tanımadın mı?"

"Evet."

"Peki, ne diyeceksin şimdi?"

Ağlamaya başladı, çocuk gibi hıçkırıyordu. Artık biz de dayanamamıştık, ona uyduk. Sabah makamında hıçkırıklar boğazımıza düğümlenmişti. Oda öylesine bir havaya bürünmüştü ki sanki bazı manevi şeylere elle dokunmak mümkündü. Bilal ellerini Rabbine kaldırdı ve, "Ey Rabbim! Ben hâlimi sana sunmuştum, içimi sana açmıştım, şimdi burada müdürlerime karşı mahcubum. Ey Allah'ım, ben Sen'den, başkasından istememeyi istedim. Beni yalnız Sana muhtaç eyle Allah'ım," dedi.

Bir an bir sessizlik oldu. Arkasından hüzün dolu bir sesle, "Ne olur, izin verin çıkayım," dedi.

"Peki, Bilal," dedik, "Güle güle git. Allah işini, aşımı, eşini mübarek kılsın!"

Allah'tan isteyenler muratlarına erdiler de, O'ndan başkasından isteyenler helak oldular. Allah, dilerse bütün dünyayı Bilallere hizmetçi yapar. Bizi yapmadı mı?

Fakat, Bilal yüreğine ve saflığına ulaşmak gerek.

Ne dersin sen de bir Bilal olmak ister misin? Bilal olmak sadece kuru bir iddia ile olacak bir şey değildir. Bedel ödemelisin. Sadece iman ettik demekle bırakılmıyoruz. İmanın ispatı isteniyor. Hayat baştan sona bir imtihandır. Bu imtihan bazen nimetle bazen nimetin elden alınmasıyla oluyor. Sana hangisi düştü bilemem. Fakat bildiğim bir şey var, burada oluşumuz imtihan sebebidir. İmtihani kazananlar cennette ebedî yaşayacaklardır. Kaybedenlerin mekânı cehennem olacaktır. Vakit varken kendini kontrol et, "Ben hangisine adayım?" diye sor. Yol güzergâhını belirle. Hedefine kilitlen. Sabırla yoluna devam et. Allah'a dua et. İnşallah başaran ve kazananlardan olursun.

***

Dünyadan ahirete doğru devam eden yolculuğa imanımızı kuvvetlendirerek başlamalıyız. İman sağlam olmazsa diğer amellerimizin bir değeri olmayacaktır. Önce sağlam bir iman sahibi olmalıyız. Ehl-i Sünnet âlimlerimizin itikada dair yazdıklarını öğrenmelisin. Bendeniz burada kısaca, "Niçin Allah'a inanıyoruz?" ve "Nasıl bir Allah'a inanmalıyız?" sorularına Kur'an ve sünnet çerçevesinde cevap vermeye çalışacağım. Rabbim bendenize razı olacağı bilgileri paylaşmayı size de doğru bilgileri öğrenmeyi nasip eylesin. Amin.

Niçin Allah'a İnanıyorsun?

Aynanın karşısına geçtiğimde, "Aynada gözükken beni kim yarattı?" diye soruyorum. Bu sorunun cevabını ararken ne kadar özel olduğumu görüyorum. Benim bir benzerim yok. Kimsenin gündeminde yokken beni gündemine alan biri var. O da Allah'tır. Beni bana ödünç veren ve bana lazım olan her şeyi ben dünyaya gelmeden hazır eden O'dur. Yoksa ben nereden bilecektim süte ihtiyacım olduğunu? Bu sütü nereden karşılayabilirdim? Bunu bana hazır eden ve beni çok seven bir Rabbim var. O kadar çok seviyor ki bana lazım olan her şeyi karşılayacak olan annemi benim hizmetime veriyor. Hizmette kusur etmesin diye de kalbine sevgi, merhamet ve şefkat koyuyor. Yıllarca bana hizmet ettiriyor. Hangi bedelle bunun karşılığını ödeyebilirim?

Kendime bakmaya devam ediyorum. Yüzüme dikkatlice baktığımda her şeyin yerli yerince olduğunu fark ediyorum. Beni bana sorsalardı yaratmadan önce, bu kadar güzel yapabilir miydim? Asla. O, her şeyi yerli yerince yapmış. Dünyayı ve içindekileri görebilmem için göz vermiş, ona tenime uygun bir de renk vermiş. Korunması için bir kapak bir de üstte ayrıca bir güvenlik duvarı olarak kaş vermiş. O kaşımındaki bir kılı yaratmaya gücüm yeter mi benim? Hangisi fazla diyebilirim? Bu enfes ahengi Rabbimden başka kim yapabilir?

Elime aldığım bir telefonun, kendi kendine olduğuna inanıyor muyum? Hayır. Neden? Çünkü onu tasarlayan biri var. Sonra onu imal eden bir fabrika var. Onu bana ulaştıran bir pazarlamacı var. Bunları aradan çıkarıp, "Bu, kendiliğinden oluşmuş ve bana gelmiştir," desem ne kadar abes olur değil mi? Nasıl olur da küçük bir âlem olan kendimi, kendiliğinden var olmuş sayabilirim? Beni var eden biri var. O da Allah'tır.

Yaratılışım gereği ben, beni yaratana muhtacım. Sıkıldığımda, bunaldığımda, "Bittim!" dediğimde, O'na seslendiğimde O'nun varlığını yüreğimde hissediyorum. O'nun varlığını bilmek bile bana huzur veriyor. Dua ettiğimde bana icabet ediyor.

Her uçağa bindiğimde, yerden kalkarken ibretle bakarım yere ve yerdekilere. Yerden yükseldikçe ne kadar da küçük olduğumu fark eder, küçüldükçe küçülürüm. Yerde dolaşırken kendine güvenen ve her şeyin sahibi olduğunu düşünen ben, meğer ne kadar acizmişim. Yükseldikçe insanlar bir nokta halinde görünüyor sonra da evler ve diğer şeyler... Bir de bakıyorum, koca şehir avuç içi kadar kalmış. Bundan sonra hayal ediyorum ve dünyanın dışına çıktığımı düşünüyorum. O zaman dünyanın bir nokta gibi kaldığını tasavvur ediyorum. Allah'ın yarattıklarından sadece bir gezegen bu. Hele bir de diğerlerini düşünmeye başlayınca, "Tamam Allah'im varsın, birsin ve teksin," diyorum.

Bu satırları yazarken dışarıda kar yağıyor. Muhteşem bir ahenk içinde indirilen kar tanelerini seyrediyorum. Ne de güzel iniyorlar. Yoksa bunları indiren biri mi var? Yağmur damlaları da öyle değil mi? Hiç biri diğerine çarpmadan nasıl da bir düzen içinde indiriliyor. Gel de iman etme! Bütün bu güzellikleri ikram eden Allah'im, seni seviyorum.

Şehir aydınlığından uzak köylere veya yaylalara çıktığımda geceleyin gökyüzünü seyretmeye bayılırım. Direksiz gökyüzünü kim tutuyor? Bunca yıldız ve gezegen nasıl birbirine çarpma-

dan kendi yörüngesinde hareket ediyor? Bütün bunları yöneten ve bizim hizmetimize veren Rabbimi düşünür ve gözyaşlarına hâkim olamam. Yerleri ve gökleri yöneten ve bize hizmet ettiren Rabbimize binlerce şükür.

Beni insan yapan, bana rehber olarak peygamber ve kitap gönderen ve varlığından haberdar eden Rabbime nasıl inanmam? Her şey O'nun varlığını haykırıyor.

Güzel bir gül gördüğümde rengine bakar, hayran olurum; onu koklar mest olurum. Sonra, "Bu gül bu kadar güzelse bu gülü var eden Rabbim ne kadar güzeldir," diye düşünürüm.

Hele cenneti ve cennette mümin kullarına cemalini göstereceğini hatırladıkça heyecanım artar. "Rabbim cemalini görenlerden eyle," diye dua cümleleri dökülür dudaklarımdan.

Nereye baksam her şey bana Rabbimi hatırlatıyor. Söyler misin bana ey nefsim, Rabbimin imzası olmayan bir şey var mı şu gördüklerin arasında? Ne demişler, "Görenedir görene... Köre ne ki?"